

Một Câu Hỏi Không Có Câu Trả Lời

Anh làm gì cho em nhỉ, em ơi mùa Xuân này...

Bầy chim én đang bay về Santa Barbara đó...Ở miền Nam, gió, thổi chim én bay về...Ở Washington, bầy ngỗng trời cũng bay...chúng bay về biển Bắc...Anh làm gì cho em nhỉ? Hôn em thôi? Mùa Xuân!

Anh biết chớ, Việt Nam, bốn mùa đều tươi tắn...Biển lập lờ bầy cá...Rừng vo ve bầy ong...Người thì mơ vượt sông để đi ra đại hải...Món nợ lớn, oan trái, dân mình gánh oằn vai! Người đi Bắc đi Tây, thỏa lòng Lạc Long nhỉ? Chao ôi buồn thế ấy...bà Âu Cơ làm thình...chôn đời trên núi xanh may còn nửa đàn con để sớm chiều thỏ thẻ...may còn được giọt lệ làm mưa ngày bão bùng!

Em ơi đang mùa Xuân - Xuân quê người đất khách...Hoa đào nở đẹp mặt từng mỗi cô giai nhân...Em ơi đang mùa Xuân...người ta khoe xe mới...người ta đi và tới chỗ ngày một phú cường! Người Việt Nam cứ ngoan...cúi đầu làm nô lệ...đời đời con với Mẹ ăn mắm cà, mắm rươi...ngậm những trái đười ươi cười cho qua ngày tháng...Ông Tản Đà cứ hỏi "Đời đáng chán hay không đáng chán?". Nguyễn Công Trứ bóp trán, "Kiếp sau mong chớ làm người, làm cây thông đứng giữa trời mà reo!". Em ơi em quý yêu, Quê Hương còn sót lại chỉ một người con gái...tóc thề bay lê thê!

Anh sẽ có ngày về nói với em như thế...trên đường ra nghĩa địa, dọc đường cỏ vàng Thu! Tà áo lụa em mơ, một chữ Tình anh viết...Anh sẽ viết từng nét trên bờ vai em thon, trên tấm lưng em mòn bởi bàn tay anh vuốt...Em ơi rồi anh nuốt túi hờn cho em nha!

*

Em ơi từng ngày qua, sơn hà như phấn bụi! Ai làm ra nông nỗi cuộc chiến tranh tan hoang? Ai làm cuộc tang thương, lụa Blao hết dệt? Ai đón rước lũ Chệt vào đầy phố Nha Trang? Buồn quá nước Việt Nam, quán hàng dọc hè phố, bụi bám lên loang lổ...mà cấm đầu xuống ăn! Buồn quá nước Việt Nam, cái tên vua Tàu đặt...dân mình cam tui nhục chùng nào rửa sạch đây?

Anh hỏi anh từng ngày: "Làm gì cho em nhỉ?". Tình yêu hai Thế Kỷ...lẽ nào như bụi bay?

Trần Văn Lệ

